ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΘΗΝΩΝ

ΕΤΟΣ ΚΗ'.
ΑΡΙΘ. 52

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 22 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ
Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ.. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾶ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
† Ὁ Στρωμνίτσης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιτραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντὴς καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφικῆς ἀγάπης τεκμήριον—Τακτήριον πατριαρχικὸν περὶ ἐγκαταστάσεως ἐν Πέραν τοῦ βουλγάρου ἐξάρχου Ἐπίκαιρα γράμματα (Μελενίκου)—Βουλγ. ἀποκαλύψεις καὶ κακουργίαι—Τὸ μυστήριον τῆς σαρκώσεως—Ἐπιστολὴ ἐπισκόπου Βελοστὸκ πρὸς τὴν Α. Θ Παναγιότητα.

ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ

ἐθεωρήσαμεν τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἔπεμψε πρὸς τὸν παναγιώτατον οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ πανιερ. ἐπίσκοπος Βελοστὸκ κ. Βλαδίμηρος. Ἁγνῆς ἀγάπης ἀποπνέουσα ἄρωμα ἡ ἐπιστολή, κεῖται ἅμα καὶ μνημεῖον εὐλαβείας ἄκρας πρὸς τὴν προϊσταμένην τῶν Ἐκκλησιῶν, ἣν ἐσεβάσθησαν ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας οἱ παρ' αὐτῆς εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθοῦς θεογνωσίας χειραγωγηθέντες ἀδελφοὶ ρῶσσοι.

Ἐπὶ ἔτη πολλά, καὶ γράμματα ἡγεμόνων καὶ κληρικῶν ρώσσων πρὸς ἡμετέρους πατριάρχας καὶ ἄλλους κληρικούς, καὶ δωρεαὶ πρὸς ἱεροὺς ἐν Ἀνατολῇ ναοὺς καὶ μονὰς ὑπὸ ἑλλήνων οἰκουμένας καὶ διατηρουμένους, καὶ συμπαθὴς διάθεσις πρὸς ἀδελφοὺς ἕλληνας δεινὰ καταιγίδων πολιτικῶν ὑφισταμένους, καὶ προστασία πρὸς ὁμογενεῖς ἐμπράκτως ἀποδεικνυομένη, πάντα τεκμηριοῦσι τὴν θερμὴν τοῦ ἐν Ρωσσίᾳ ὁμοδόξου ἡμῖν κλήρου καὶ λαοῦ ἀγάπην πρὸς ἀδελφοὺς ἐν πίστει, χορηγήσαντας αὐτοῖς τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς ἁγίας Ὄλγας καὶ Βλαδιμήρου τοῦ ἰσαποστόλου μέχρις οὗ πρὸ πολλοῦ. Θρησκείαν, ἐπιστήμην, νομοθεσίαν, τέχνην ἱερὰν ἡ τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν ὀρθοδόξων πρωτόθρονος διδάξασα τούτους καὶ ταύτας ἐμπεδώσασα διὰ ποιμένων ἱερῶν ἑλλήνων, διὰ διδασκάλων, διὰ ἱεροψαλτῶν, δι' ἀρχιτεκτόνων κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους, ἀπελάμβανεν ἀπὸ τῶν διδαχθέντων ἔκφρασιν γραπτὴν εὐγνωμοσύνης καὶ ἔμπρακτον αὐτῆς ἐκδήλωσιν.

Διὰ τοῦτο, καὶ παρρησιαζομένης τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἐν Ρωσσίᾳ καὶ ἐνισχυθείσης, πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἀπέβλεπον οἱ ἀδελφοὶ ρῶσσοι καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐν ἐπηρεασμοῖς τισιν ἀπεξεδέχοντο προστασίαν μητρικήν, ὡς ἐπὶ Νήφωνος τοῦ ἁγιωτάτου ἐπισκόπου Νοβογορόδου πρὸς τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην Νικόλαον Μουζάλωνα γράφοντος, ὡς ἐπὶ Νείλου τοῦ Κωνσταντινουπό-

λεως, ἔξαρχον πέμψαντος εἰς τὰς ἐπαρχίας τοῦ μεγάλου Νοβογορόδου ὅπως καὶ διδάξῃ καὶ συμβουλεύσῃ τὰ δέοντα τοὺς πρὸς τὸν πνευματικὸν αὐτῶν ποιμένα διὰ ζητήματα ἰάσιμα διαφερομένους, ὡς ἐπὶ πατριάρχου Ἀντωνίου (1395), ἐπιβαλόντος εἰς ρώσσους διϊσταμένους πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς αὐτῶν ἵνα ζητήσωσι τὴν συγγνώμην αὐτῶν, ἀποκαθισταμένης οὕτω τῆς ποθητῆς εἰρήνης. Καὶ δῶρα δὲ ἱερά, εἰκόνες καὶ λείψανα ἁγίων καὶ θησαυρίσματα τοῦ σταυρικοῦ πάθους, ἀποστελλόμενα πρὸς ἡγεμόνας ρώσσους, ἄρρηκτον τὸν μετὰ τῶν ἑλλήνων ὀρθοδόξων ἐτήρουν ἀεὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης σύνδεσμον καὶ φυλακτήριον κατ' ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν αὐτοῖς ἐγίνοντο, Καὶ μετὰ ταῦτα καὶ νόμον σχεδὸν ἐζήτουν ἀπὸ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Φιλοθέου διὰ Καζιμήρου τοῦ κράλη Μικρᾶς Ρωσσίας καὶ Λεχίας «ὅτι ὁ νόμος χαώνεται, ἡ γῆ πᾶσα φθείρεται ἄνευ νόμου (λέγοντες) . . . . καὶ νῦν, ἅγιε πάτερ πατριάρχα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ζητοῦμεν παρὰ σοῦ τοῦ ἡμετέρου ἀρχιερέως . . . . . ἵνα ἐγένετο ἡ εὐλογία σας . . . ἵνα μὴ ὁ νόμος χαωθῇ (χαθῇ) τῶν ρώσσων».

Εἰς τοὺς ἀδελφικοὺς πόνους τῶν οὕτω πασχόντων ἡ μήτηρ Ἐκκλησία πρόθυμος παρεῖχε τὰ φάρμακα τῆς συμβουλῆς καὶ νουθεσίας καὶ συναντιλήψεως. «Ὡς κοινὸς πατὴρ (ἔγραφε Φιλόθεος ὁ πατριάρχης Δημητρίῳ τῷ μεγάλῳ δουκὶ τῆς Ρωσσίας τῷ 1370 κατὰ ἰούνιον) ἄνωθεν ἀπὸ Θεοῦ καταστὰς εἰς τοὺς ἁπανταχοῦ τῆς γῆς εὑρισκομένους χριστιανοὺς, ἀεὶ καὶ σπουδάζω καὶ ἀγωνίζομαι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας αὐτῶν καὶ εὔχομαι εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτῶν· πλέον δὲ τοῦτο ποιῶ εἰς τὸ αὐτόθι εὑρισκόμενον ἅγιον ἔθνος, διὰ τὸν φόβον, ὃν ἔχουσι πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν».

Ἐξεδήλουν ἄρχοντες ἱεροὶ καὶ κοσμικοὶ καὶ λαὸς εὐσεβὴς τὴν πίστιν ταύτην, ἀγάπην ἀκραιφνῆ τεκμηριοῦντες πρὸς τὴν διδάσκαλον τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ λόγοις ἢ ἔργοις ὑποστηρίζοντες αὐτὴν εἰς ἀγῶνας ἱεροὺς, ὁμολογοῦντες εὐγνωμοσύνην ἀνθ' ὧν ἀπήλαυσαν ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας. Ὡμολόγει δὲ καὶ αὕτη τὰς χάριτας τὰς ἀδελφικὰς καὶ εὐλογοῦσα διὰ τῶν ἱερῶν αὐτῆς ἀπεσταλμένων καὶ διδασκάλων τὴν ἐν Χριστῷ διαπαιδαγώγησιν καὶ αὔξησιν τέκνων εὐλαβῶν, ἀνέγραφεν ἐν τοῖς εὐεργέταις τῆς Μ. Εκκλησίας ὀνόματα τίμια καὶ περιθρύλητα καὶ τούτους ἐμνημόνευε τῇ κυριακῇ τῆς ὀρθοδοξίας «μετὰ τῶν παλαιῶν ὀρθοδόξων βασιλέων» καθὼς ἔγραφεν εἰς τὸν τσάρον Ἰωάννην τὸν Κεραυνὸν ὁ ἀείμνηστος οἰκουμενικὸς πατριάρχης Ἰωάσαφ ὁ Μεγαλοπρεπὴς, ὡς ἔπραττε πρὸ αὐτοῦ ὁ ἀπὸ Σοφίας Ἱερεμίας Α', ὡς ἔπραξε μετ' αὐτὸν ὁ ἀπὸ Λαρίσσης Ἱερεμίας ὁ Τρανὸς, εἰς οὓς ἔγραφον μετὰ πολλῆς εὐλαβείας οἱ τσάροι, βεβαιοῦντες τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν εὐλάβειαν καὶ ὑπὲρ μακαρίας ἀναπαύσεως πατέρων καὶ ὑπὲρ ὑγιείας ἑαυτῶν καὶ συζύγων καὶ τέκνων τὰς εὐχὰς τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τῶν οἰκουμενικῶν πατριαρχῶν ἐξαιτούμενοι.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ πανιερ. ἐπισκόπου Βελοστὸκ, ὡς καὶ προγενέστεραι μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων ρώσσων, ἐν χρόνοις δυσχερέσι τῆς εἰσβολῆς εἰς Ρωσσίαν καινοφανῶν ἰδεῶν, ἐπιστελλόμεναι, συγκινοῦσι τὴν Μ. Ἐκκλησίαν, εὐχομένην ὑπὲρ καταστορήσεως τοῦ κλύδωνος ὃν ἐγείρουσιν ἐν εὐσεβούσαις κοινωνίαις ξενίζοντα κοινωνικὰ δόγματα καὶ διδασκαλίαι καινοπρεπεῖς. Ἡ Ἐκκλησία πᾶσαν ἀποδοκιμάζουσα τοιαύτην διδαχὴν, ὁθενδήποτε ἐμπνεομένην καὶ ὁπουδήποτε παρεισδύουσαν, ἐγγὺς καὶ πόρρω, παρ' ἀδελφοῖς καὶ παρὰ φίλοις καὶ γείτοσιν, οὐδέποτε διαλείπει δεομένη τοῦ ἐν φάτνῃ γεννηθέντος Θεοῦ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, ἵνα ἐπιβλέψῃ ἄνωθεν ἐπὶ πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὸ ἀγαθὸν, τοὺς ἐκ πατέρων εὐσεβῶν γεννηθέντας ἄρχοντας καὶ ἀρχομένους, ὧν καθῆκον ὑπάρχει νὰ μὴ μακρυνθῶσι τοῦ παραδείγματος πατέρων καὶ προγόνων εὐσεβῶν.

Ἐκεῖνοι τῇ χειμαζομένῃ Ἐκκλησίᾳ δεξιὰν ἔτεινον ἀρωγὸν, καὶ λόγοις μὲν παρεμυθοῦντο τὴν μητέρα πάσχουσαν, ἔργα δ' ἐπεδείκνυντο εὐσεβείας περίτρανα, περιθριγγοῦντες ἀπαράγραπτα αὐτῆς δίκαια, καὶ πρὸς ἀγῶνας ἀθλάτους καὶ θεατοὺς εὐσεβεῖς γινόμενοι παραστᾶται, βαστάζοντες τὰ δίκαια τῆς κοινῆς τῶν ὀρθοδόξων μητρὸς καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην διατρανοῦντες. Εἰς ἀπογόνους δὲ εὐσεβεῖς παρέδωκαν ἑαυτοὺς ὑπογραμμὸν πρὸς μίμησιν ἀξιομνημόνευτον, οὗ κληρονόμους εὐχόμεθα νὰ ἴδωμεν πάντας τοὺς σεβομένους τὰ ὑπὸ Συνόδων ἁγίων καὶ αὐτοκρατόρων ἀειμνήστων τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ παραδοθέντα.

Ταχύριον πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης

Ὑψηλότατε,

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1872 ὅτε ἡ Μ. Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως πιεσθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνταρσίας τῶν βουλγάρων κατ' αὐτῆς, ἠναγκάσθη νὰ διακηρύξῃ ἐν μεγάλῃ ἐπισκοπικῇ Συνόδῳ τὸ βουλγαρικὸν σχίσμα, πλεῖστα ὅσα ἐπεδόθησαν τῇ ὑψηλῇ αὐτοκρανορικῇ Κυβερνήσει ταχύρια, δι' ὧν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κειμένων ἀπαραβάτων νόμων καὶ κανόνων τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπεζητήθη ἡ ἀναγνώρισις τοῦ σχίσματος παρὰ τῆς ὑψηλῆς αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως καὶ ἡ μεταβολὴ τῆς περιβολῆς τοῦ βουλγαρικοῦ σχισματικοῦ κλήρου. Ἀτυχῶς ὅμως αἱ νόμιμοι καὶ κανονικαὶ αὗται θρησκευτικαὶ αἰτήσεις αὐτῆς παρεωράθησαν, ἐδόθη δὲ καιρὸς εἰς τὴν σχισματικὴν βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν ἵνα ἐπεκτείνῃ τὴν ἄθεσμον αὐτῆς πνευματικὴν δικαιοδοσίαν καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρωπαϊκὴν Τουρκίαν, ὅπου κατροθοῖ νὰ ἐπιβάλῃ διὰ κατα πιεστικῶν μέσων τὰς φυλετικὰς δοξασίας καὶ πεποιθήσεις αὐτῆς.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἐγεννήθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα λυπηρὰ γεγονότα, γνωστὰ τῇ ὑψηλῇ αὐτοκρατορικῇ Κυβερνήσει, ἅτινα διαφεύγουσι τὴν ἡμετέραν ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν, ὁσάκις δὲ προὔκειτο ἡ ὑψηλὴ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις νὰ ἐκδώσῃ βεράτια διὰ σχισματικοὺς ἐπισκόπους ἐν Μακεδονίᾳ, ἡ Μ. Ἐκκλησία, τὸ καθῆκον αὐτῆς ἐκτελοῦσα, πάντοτε διεμαρτύρετο κατὰ τῆς ἐκδόσεως τοιούτων βερατίων.

Κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ταῦτα ἔτη καὶ δὴ μετὰ τὸν ἀπηνῆ διωγμὸν τῶν ὀρθοδόξων ἀρχιερέων, ἱερέων καὶ διδασκάλων ἀπὸ τῆς Βουλγαρίας, τῆς Μακεδονίας, καὶ τῆς Ἀνατ. Ρωμυλίας, ἐνεργείᾳ τοῦ βουλγαρικοῦ κομιτάτου, ἡ Μ. Ἐκκλησία ἀδιαλείπτως ὑπέβαλλε διὰ ταχυρίων τὰ θλιβερὰ ταῦτα γεγονότα ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς σεβαστῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐζήτει τὴν θεραπείαν τοῦ κακοῦ. Ἐπίσης κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, διαδοθέντος ὅτι ὁ σχισματικὸς ἔξαρχος τῶν βουλγάρων, ὁ κατοικῶν ἐν Μεσαχώρῳ, τόπῳ προσδιορισθέντι ὑπὸ τῆς ὑψηλῆς αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως πρὸς προσωρινὴν διαμονὴν αὐτοῦ ὡς μὴ ἔχοντος ἐν τῇ πρωτευούσῃ δικαίωμα μονίμου καὶ διαρκοῦς διαμονῆς, προὔκειτο ν' ἀγοράσῃ μέγαρον μεγαλοπρεπὲς καὶ νὰ ἐγκαθιδρυθῇ ἐντὸς τῆς μεγάλης ὀρθοδόξου συνοικίας τοῦ Πέραν, ἡ Μ. Ἐκκλησία ἀλλεπάλληλα ὑπέβαλε ταχύρια διαμαρτυρομένη κατὰ τῆς πράξεως ταύτης τοῦ εἰρημένου ἐξάρχου καὶ αἰτουμένη τὴν παρεμπόδισιν, ὅτε καὶ μετ' εὐχαριστήσεως ἠκούσθη ὅτι ἡ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἰδοῦσα τὸ δίκαιον τῆς Μ. Ἐκκλησίας παρημπόδισε τὸ ζητούμενον. Ἀτυχῶς ὅμως ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη ὅτι ἡ χαρὰ αὐτῆς αὕτη ἦν πρόσκαιρος, διότι ἐγνώσθη ἤδη ὡς θετικὸν ὅτι, τῇ γνώσει πάντως τῆς αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως, ὁ βούλγαρος ἔξαρχος ἐγκατέστη ἐν τῇ κατὰ Σισλῇ μεγάλῃ οἰκίᾳ τοῦ Ὀσμὰν βέη, ἐν ᾗ διεσκεύασε τὰ πράγματα ὡς ἐν ἄλλῳ Πατριαρχείῳ, προσδοκῶν καὶ ἀπεκδεχόμενος πλείονα πρὸς ὑπερτέραν ὑπόστασιν αὐτοῦ, καὶ ταῦτα καθ' ὃν χρόνον ἀκριβῶς οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ ἐξακολουθοῦσι νὰ διώκωσι καὶ ἀπελαύνωσι τοὺς δυνάμει αὐτοκρατορικοῦ διατάγματος διωρισμένους αὐτόθι ἡμετέρους ἀρχιερεῖς.

Ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησία κατάπληκτος καὶ ἐκθαμβος ἐκ τῶν γενομένων τούτων λίβεται καὶ ἐπαπορεῖ πῶς ἡ ὑψηλὴ αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἐνέδωκεν ἵνα κατενεχθῇ πρωτοφανὲς κατ' αὐτῆς τοιοῦτον σοβαρὸν τραῦμα κατόπιν πέντε περίπου αἰώνων διαβιώσεως ὑπὸ τὰ σκῆπτα τῶν Ὀσμανιδῶν καὶ πῶς ἐπὶ παρορᾶσει τῶν ἀναποδράστων χαρακτηριστικῶν, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουσι τὴν μὴ ὀρθόδοξον ἰδιότητα καὶ ὑπόστασιν τοῦ λεγομένου ἐξάρχου, καὶ ἐπὶ ἀθετήσει τσῦ κοινῇ ὑπὸ πάντων παραδεδεγμένου καὶ πανταχοῦ κρατοῦντος καὶ ἐφαρμοζομένου κανόνος, καθ' ὃν οὐδέποτε οὐδαμοῦ ἐπιτρέπεται ἡ ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ πόλει συνύπαρξις καὶ λειτουργία δύο τοῦ αὐτοῦ δόγματος πνευματικῶν ἀρχηγῶν, καθιεροῦται ἐνταῦθα τοιοῦτον προηγούμενον.

Ἐν τούτοις δυοῖν θάτερον. Ὁ ἔξαρχος ἢ ὀρθόδοξος εἶνε, ἢ σχισματικός. Καὶ ἐὰν μὲν παρὰ τὴν ἀπόφασιν, ὡς προείρηται, τῆς μεγάλης τοπικῆς Συνόδου ἐξακολουθῇ οὗτος νὰ διατείνηται ὅτι εἶνε ὀρθόδοξος καὶ νὰ φέρῃ τὸ σχῆμα καὶ τὴν περιβολὴν τοῦ ὀρθοδόξου κληρικοῦ, τότε ὀφείλει ν' ἀπέλθῃ ἐντεῦθεν συνῳδὰ τῷ γενικῷ κανόνι, καθ' ὃν οὐδαμοῦ οὐδέποτε ἐπιτρέπεται ἡ συνύπαρξις δύο πνευματικῶν ἀρχηγῶν τοῦ αὐτοῦ δόγματος· ἐὰν δὲ ἀπεσχίσθη τοῦ Πατριαρχείου, τότε πρὸς ἀποφυγὴν παραπλανήσεων τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ, δέον αὐτὸς καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν κληρικοί, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν τῶν ἄλλων χριστιανικῶν δογμάτων, ν' ἀλλάξῃ τὸ κάλυμμα.

Τούτου ἕνεκα, ἐπειδὴ ἡ παρὰ τὸν ὡς εἴρηται γενικὸν κανόνα ἐγκατάστασις ἐνταῦθα τοῦ ἐξάρχου, χωρὶς οὗτος νὰ ἐκλέξῃ μίαν τῶν ὡς ἄνω δύο περιπτώσεων καὶ ἀναλόγως συμμορφωθῇ, ἀποτελεῖ ἀδίκημα ἐναντίον παντὸς νόμου θρησκευτικοῦ καὶ πολιτικοῦ καὶ ἀνατρεπτικὸν τῆς τάξεως. ἡ Μ. Ἐκκλησία ἐντόνως διαμαρτυρομένη ὑποβάλλει τὴν βαθεῖαν ἐπὶ τούτῳ θλῖψιν αὐτῆς. Ἐπιφυλασσομένη δ' ὅπως σκεφθῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἱερῶν κανόνων περὶ τοῦ δέοντος γενέσθαι ἀπέναντι τῶν οὕτωσὶ λακπατούντων τοὺς θρησκευτικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς νόμους, παρακαλεῖ ἐν πρώτοις τὴν σεβ. αὐτοκρατορικὴν Κυβέρνησιν ὅπως ἐνεργήσῃ ὅ,τι ἀπαιτεῖ ἡ ὑψηλὴ δικαιοσύνη καὶ ἱκανοποιήσῃ τὸ Πατριαρχεῖον καὶ τοὺς πιστοὺς ρωμαίους αὐτῆς ὑπηκόους, ὑποχρεοῦσα μὲν τὸν λεγόμενον ἔξαρχον νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ἀνωτέρω θεμελιώδη ἀρχήν, αἴρουσα δ' ἐκ μέσου τῆς μεγάλης ὀρθοδόξου κοινότητος τοῦ Πέραν τὸ ἐν αὐτῇ ἐγκαθιδρυθὲν θρησκευτικὸν τοῦτο σκάνδαλον.

Διατελῶ, κλπ.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἔκθεσις μητροπολίτου Μελενίκου

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Μετὰ βαρυαλγούσης ψυχῆς καὶ καρδίας, βαρυνθεὶς πλέον νὰ διαπαντῶ δυστυχήματα ἐκ τῆς αἱμοσταζούσης ταπεινῆς ἐπαρχίας μου, ἀγγέλλω τῇ Ὑμ. Θ. Π. ὅτι ὁ τέως διδάσκαλος ἐν τῷ ἀρρεναγωγείῳ Μελενίκου καὶ ἱεροψάλτης τῆς ἐκκλησίας τῆς Μητροπόλεως ἀείμνηστος Εὐάγγελος Γεροβασιλείου, νεωστὶ δὲ διορισθεὶς ἐν Β. Τζουμαγιᾷ ὡς διδάσκαλος, τὴν προπαρελθοῦσαν πέμπτην 1 τρέχοντος ἀναχωρήσας ἐκ Β. Τσουμαγιᾶς περὶ ὥραν 3ην τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ διαμενούσης ἐν Πετρίτσῃ, δὲν ἔφθασεν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον. Μετὰ δέκα πέντε δὲ ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐξαφνίσεως αὐτοῦ, εὑρέθη ὁ νεκρὸς αὐτοῦ μεταξὺ τοῦ χωρίου Σπατόβου καὶ Β. Τζουμαγιᾶς, εἰς τόπον πολὺ συχναζόμενον καὶ ὑπὸ τῶν ἐπισκεπτομένων τὰ ἄνω μέρη καὶ ὑπὸ τῶν ἐξερχομένων χωρικῶν πρὸς ἐργασίαν ἀνὰ τοὺς ἀγρούς, ἀλλ' οὐδεὶς εἶδε μέχρι τοῦδε αὐτόν, καίτοι πολλοὶ διῆλθον ἐκεῖθεν. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ ἀρχαῖος καὶ εὐδοκιμώτατος σκαπανεὺς τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἀοίδιμος Ε. Γεροβασιλείου, αἰχμαλωτισθεὶς καθ' ὁδὸν ὑπὸ τῶν μυσαρῶν ὀργάνων τῆς θηριώδους βουλγαρικῆς προπαγάνδας, μένεα πνεούσης κατὰ τοῦ φιλογενεστάτου καὶ τὰ πάτρια ἀγρύπνως φρουροῦντος ἐθνομάρτυρός μας καὶ, ἀπαχθεὶς εἰς κρυσφύγετόν τι αὐτῶν, ἐκρατήθη ἐκεῖ ἐπὶ 10—12 ἡμέρας, ἀγρίως καὶ ἀπανθρώπως κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δερόμενος καὶ βασανιζόμενος· καθ' ὅσον οἱ ὑπὸ τῆς σεβ. Ἀρχῆς ἀποσταλέντες ἰατροὶ πρὸς ἐξέτασιν τοῦ νεκροῦ, διεπίστωσαν ὅτι ὁ θάνατος ἐπῆλθε πρὸ μιᾶς ἢ δύο ἡμερῶν, οὐχὶ δὲ ἐκ πληγῆς μαχαίρας ἢ ἄλλου ὅπλου, ἀλλ' ἐκ διαρκῶν καὶ βαναύσων ξυλοκοπημάτων, καὶ κατόπιν ἐρρίφθη ἐκεῖ πρὸς παραπλάνησιν τῆς δικαιοσύνης. Ὁ ἀλήστου μνήμης ἐθνομάρτυς, Παναγιώτατε, ἐκ Λιτοχωρίου τῆς ἐπαρχίας Κίτρους ὁρμώμενος καὶ ἀπὸ δεκαπενταετίας ἐν διαφόροις πόλεσι τῆς ἐπαρχίας Μελενίκου καὶ ἔν τισι γειτονικαῖς μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως διδάξας, ἐπεδείξατο αὐταπαρνησίαν καὶ φιλογένειαν ἀπεριόριστον, προθυμότατος πάντοτε νὰ συμβουλεύῃ τὴν νεολαίαν καὶ ὑπερασπίζῃ μετ' αὐτοθυσίας τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον πάσης Κοινότητος ἐν ᾗ ἐκαλεῖτο νὰ διδάξῃ ἢ διευθύνῃ τὰς σχολὰς αὐτῆς. Νυμφευθεὶς δὲ ἀπὸ δωδεκαετίας ἐν Πετρίτσῃ καὶ ἐγκατασταθεὶς ἐν αὐτῇ, ἐμόχθησεν ὑπεραν-θρώπως πρὸς ἀναδιοργάνωσιν καὶ ἀναμόρφωσιν τῆς ἐκεῖσε Κοινότητός μας, ἀγαπήσας αὐτὴν ὡς ἄλλην πατρίδα του, ἐν ᾗ ἐγκαταλείπει πέντε ἀνήλικα ὀρφανὰ τέκνα, ὧν τὸ μεγαλείτερον μόλις ἄγει τὸ 10 ἔτος. Ἡ ἀπώλεια αὐτοῦ, Παναγιώτατε, διὰ τὴν ἐπαρχίαν Μελενίκου εἶνε μεγίστη, καθ' ὅσον ὁ πολύκλαυστος Εὐάγγελος Γεροβασιλείου διεκρίνετο ὄχι μόνον ὡς δόκιμος ἱεροψάλτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλ' ὡς μετὰ φλογεροῦ αἰσθήματος προσπαθῶν νὰ μεταδώσῃ εἰς τὰς ἁπαλὰς τῶν παίδων καρδίας τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἔρωτα πρὸς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τὴν προγονικὴν ἡμῶν σοφίαν. Ἡ θυσία αὐτοῦ εἶνε θυσία μεγάλη, τὸ αἷμα αὐτοῦ εἶνε αἷμα πολύτιμον, καὶ εἴθε δι' αὐτοῦ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἡ θεία Πρόνοια πλέον ἀγρίων καὶ δολοφόνων ἐχθρῶν καὶ νὰ σώσῃ ἀπὸ τῆς βαναυσότητος καὶ κακουργίας αὐτῶν τὸ ἐπὶ τόσα ἔτη δεινῶς δοκιμαζόμενον εὐσεβὲς ἡμῶν Γένος.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Δεμίρ-ἰσὰρ 15 9)βρίου 1907.

† ὁ Μελενίκου ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ

Παναγιώτατε,

Ἐν τῇ πρὸς τὴν Ὑ. Θ. Π. τελευταίᾳ μου, σχετικῶς πρὸς τὸν κατόπιν ἀνηκούστων κακώσεων καὶ βασάνων μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ ἀειμνήστου διδασκάλου Εὐαγγέλου Γεροβασιλείου, ἔλεγον ὅτι ἡ ἀπώλεια αὐτοῦ δι' ἡμᾶς εἶνε μεγίστη καὶ τὸ αἷμα πολύτιμον καὶ ηὐχόμην ὅπως ἀπαλλαγῇ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν γένος βαναύσων, ἀγρίων καὶ αἱμοχαρῶν ἐχθρῶν, τῆς βουλγαρικῆς προπαγάνδας. Δυστυχῶς ὅμως, Παναγιώτατε, αἱ ἐλπίδες καὶ ἡ εὐχή μου ἐκείνη διεψεύσθησαν ὑπὸ τῶν πραγμάτων, ὡς δῆλον γίνεται ἐκ τοῦ ἐσωκλείστου καταλόγου τῶν ἐπιθέσεων, τῶν βιαιοπραγιῶν καὶ τῶν ἀπανθρώπων κακουργημάτων, τῶν κατὰ τὸν ἐκπνεύσαντα ἤδη μῆνα Νοέμβριον διαπραχθέντων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ μου ὑπὸ τῶν βεβήλων ἐχθρῶν τῆς Ὀρθ. Ἐκκλησίας καὶ αὐτῆς τῆς Αὐτοκρ. Κυβερνήσεως. Ἡ ἀσφάλεια, Παναγιώτατε, ἐν τῇ ταπεινῇ μου ἐπαρχίᾳ, ὁλοτελῶς διεσαλεύθη, διότι, καὶ αὐτῶν τῶν πολιτικῶν τε καὶ στρατιωτικῶν Ἀρχῶν τοῦ τόπου μαρτυρουσῶν τὸ τοιοῦτον, πάντες σχεδὸν οἱ τὸ ὄνομα τοῦ Βουλγάρου φέροντες, ἀνεξαιρέτως ἡλικίας καὶ τάξεως, μετεβλήθησαν εἰς δημίους ἐπιδιώκοντας ἣν ἀνηλεῆ σφαγὴν καὶ ἐξαφάνισιν Ὀρθοδόξων καὶ Ὀθωμανῶν. Οἱ ἄγριοι οὗτοι ἄνθρωποι ἀποδείκνυνται ὡς ἔχοντες τὰ ἔνστικτα τῶν τίγρεων καὶ ἡ θέα τοῦ ῥέοντος αἵματος καθιστᾷ αὐτοὺς ἔτι περισσότερον μανιώδεις. Αἱ ἔξωθεν τοῦ Μελενίκου καὶ Δεμιρ-ἰσσαρίου λα-

НБ ОГУ им.И.Мечникова

βοῦσκι χώραν ἐπιθέσεις, ἀποδεικνύουσιν ὅτι τὰ τέρατα ταῦτα ὁλονέν πρὸς τὰ κέντρα τῶν πόλεων προσεγγίζουσι καὶ πάνικὸς ἐπικρατεῖ μεταξὺ τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, τοῦ ὁποίου ἡ πρὸς τὰ πάτρια ἀφοσίωσις καὶ τὸ πρὸς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ζωηρὸν πῦρ δὲν θὰ δυνηθῇ οὐδὲ χείμαρροςαἵματος νὰ διασαλεύσῃ ἢ κατασβέσῃ.

Ἐπὶ τούτοις κτλ.

Ἐν Δεμὶρ Ἰσσαρίῳ 1 Δεκεμβρίου 1907.

† Ὁ Μελενίκου ΑΙΜΥΛΙΑΝΟΣ

Κατάλογος τῶν ἐπιθέσεων καὶ φόνων τῶν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων διαπραχθέντων κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Μελενίκου.

Νοεμβρίου

1) Ἔξωθεν τῆς Β. Τζουμαγιᾶς ἐφονεύθη ὁ διδάσκαλος Εὐάγγελος Γεροβασιλείου.

6) Εἰς τὸ χωρίον Γάβριντσα τῆς ὑποδιοικήσεως Πετρίτσης, δύο Ὀθωμανοί.

14) Ἐπίθεσις εἰς τὸ χωρίον Ὁρμὰν Τσιφλὶκ τρεῖς ὥρας ἀπέχοντος τοῦ Μελενίκου καὶ φόνος 8 Ἀλβανῶν καὶ 10 ἀθιγγάνων Ὀθωμανῶν.

15) Ἐπίθεσις καὶ πυρπόλησις πέντε οἰκιῶν τοῦ χωρίου Μαρικώστενας τῆς ὑποδιοικήσεως Μελενίκου,μετὰ φόνου 2 ἀνδρῶν καὶ μιᾶς γυναικός.

22) Φόνος ἑνὸς ἐκ τοῦ ὀρθοδόξου χωρίου Ράμνης,ὀνόματι Μιχαὴλ ,καὶ τραυματισμὸς ἑτέρου,ὀνόματι Γεωργίου, παρὰ τὸ Ἐρνίκιοϊ τῆς διοικήσεως Σερρῶν.

25 Ἐπίθεσις καὶ πυροβολισμὸς ἔξωθεν τοῦ Μελενίκου εἰς δεκάλεπτον ἀπόστασιν, εὐτυχῶς ἀνεπιτυχῶς, κατὰ τοῦ Γεωργίου Κεσσίπη.

29) Φόνος δύο ἀγροφυλάκων τοῦ χωρίουΣφετιβράτς, δύο ὥρας ἀπέχοντος τοῦ Μελενίκου.

Δεκεμβρίου

1) Ἐπίθεσις μετὰ πυροβολισμῶν ὑπὸ πέντε κακούργων ἐναντίον τοῦ Ἰωάννου Ἀλεξίου ἐκ Κρουσόβου τοῦ Δεμὶρ Ἰσσαρίου παρὰ τὸ χωρίον Γερμάνη, ἡμίσειαν ὥραν ἀπέχον τοῦ Δεμὶρ Ἰσσαρίου.

Ἐν Δεμὶρ-Ἰσσαρίῳ τῇ 1 Δεκεμβρίου 1907.

† Ὁ Μελενίκου ΑΙΜΥΛΙΑΝΟΣ

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

Ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Ντὲν» (Ἡμέρα) τῆς 11 Δεκεμβρίου 1907.

«Μακεδονικὸν τελεσίγραφον πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Στάντσιεφ.»

«Μανθάνομεν ὅτι εἷς τῶν ἐπιφανῶν πατριωτῶν τῆς Μακεδονίας ἐκ τοῦ στρατοπέδου τοῦ στρατηγοῦ Τσόντσεφ, **ὁ ἔφεδρος συνταγματάρχης Νικόλωφ, ἀπέστειλε, μετ' ἀντιγράφου πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, δριμυτάτην ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ὑπουργὸν Στάντσιεφ, διὰ τῆς ὁποίας,κατηγορῶν προσωπικῶς αὐτὸν καὶ ὁλόκληρον τὴν Κυβέρνησιν ἐπὶ ἐπεμβάσει ἐν τοῖς πράγμασι τῶν μακεδονικῶν ἀρχηγῶν τῆς ἐπαναστάσεως διὰ τῆς μερικῆς ὑποστηρίξεως τινῶν ἐκ τῶν μακεδονικῶν στρατοπέδων καὶ τοῦ διωγμοῦ τῶν ἄλλων,διὰ τῆς παροχῆς βοηθημάτων καὶ ἀποστολῆς συμμοριῶν, προειδοποιεῖ αὐτὸν (τὸν ὑπουργὸν Στάντσιεφ) ὅτι, ἐὰν ἡ Κυβέρνησις δὲν θέσῃ τέρμα εἰς τὴν διαγωγὴν αὐτῆς ταύτην, θὰ ἐξέλθῃ δημοσίᾳ ν' ἀποκαλύψῃ τὰ πάντα δι' ἀποδείξεων ἐν ταῖς χερσὶ,καὶ θὰ ἐκθέσῃ τὰ γεγονότα ἅτινα γνωρίζει περὶ τῆς ἀναμίξεως τῶν βουλγαρικῶν Ἀρχῶν ἐν τῷ μακεδονικῷ κινήματι.**

» Ὁ κ. Νικόλωφ ἀπέστειλεν ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς ταύτης καὶ πρὸς πολλὰ σημαίνοντα πρόσωπα τῆς Πρωτευούσης. Παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ συντάκτου τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὅπως αὕτη μείνῃ μυστικὴ, μέχρις οὗ ἀποφασίσῃ νὰ ἐξέλθῃ ἐνώπιον τοῦ δημοσίου, τὸ περιεχόμενον αὐτῆς ἐγένετο ἤδη γνωστὸν ἐν πολλοῖς κύκλοις τῆς Σοφίας,δι' ὅπερ δὲν θεωροῦμεν ὅτι παραβιάζομεν ἀπόρρητόν τι δημοσιεύοντες αὐτήν.

» Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιστολὴ κατεθορύβησε τόν τε Στάντσεφ καὶ τὴν αὐλήν. Et pour cause. Ὅπως διαβεβαιοῦσιν ἡμᾶς οἱ αὐλικοὶ κύκλοι, καταβάλλονται πολλαὶ προσπάθειαι καὶ ἐνέργειαι παρὰ τῷ συνταγματάρχῃ Νικόλωφ ὅπως μὴ ἐκτελέσῃ τὴν φοβερὰν αὐτοῦ ἀπειλήν.

» Διαβεβαιοῦσιν ἡμᾶς ἐπίσης, ὅτι, πρὸς καθησύχασιν τοῦ στρατοπέδου Τσόντσεφ,ἐδόθησαν κατηγορηματικαὶ διαβεβαιώσεις ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἔλαβεν αὐστηρὰ καὶ ἀποφασιστικὰ μέτρα ἐναντίον ὅλων τῶν μὴ νομοταγῶν μακεδονικῶν πατριωτῶν ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ.

» Δὲν θέλομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ν' ἀσχοληθῶμεν περισσότερον ἐπὶ τοῦ τελεσιγράφου τοῦ κ. Νικόλωφ. . . . .

Ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Γρασδάνιν» (Πολίτης) τῆς 5 Δεκεμβρίου 1907.

Συνέντευξις μετὰ τοῦ Δ-ρος Ραδοσλαύωφ (ἀρχηγοῦ τῶν φιλελευθέρων καὶ πρώην πρωθυπουργοῦ).

»Ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν ἡ ἐφημερὶς «Δνέβνικ» δημοσιεύει συνέντευξιν ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 2 Δεκεμβρίου μετὰ τοῦ κ. Ραδοσλαύωφ. Μεταδίδομεν τὸ ἐξῆς ἀπόσπασμα ἐκ τῆς συνεντεύξεως ταύτης:

«Περὶ τῆς ἐντυπώσεως, ἣν ὁ φόνος τοῦ Γκαρβάνωφ καὶ Σαράφωφ θὰ προξενήσῃ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ὁ κ. Ραδοσλαύωφ εἶνε πεπεισμένος, ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἐχθροὶ θὰ ἔχωσι λόγον νὰ χαίρωσι.

НБОНУ имени Н.

Κατωτέρω,εἰς ἐπερώτησιν τοῦ συνεργάτου τῆς ἐφημερίδος ἐὰν εἰσὶν ἀληθεῖς αἱ φῆμαι ὅτι ὁ Σαράφωφ ἔζη βίον ἔκλυτον, ὁ Ραδοσλαύωφ ἀπήντησεν ὅτι δὲν εἶναι ἀληθεῖς αἱ φῆμαι καὶ ὅτι **οἱ ἐπαναστάται δέν εἶνε ὑπόλογοι διὰ τὰ δαπανώμενα ὑπ' αὐτῶν, ὡς ἐπίσης δὲν εἶνε ὑπόλογος καὶ ἡ Ἐξαρχία διὰ τὰ δαπανώμενα ὑπ' αὐτῆς βουλγαρικὰ ἑκατομμύρια.**

»Μετὰ τοῦτο ὁ συνεργάτης μεταβαίνει εἰς τὸ μακεδονικὸν ζήτημα καὶ ὁ κ. Ραδοσλαύωφ ποιεῖται τὰς ἑξῆς δηλώσεις:

»**Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἡ Βουλγαρία δέον νὰ ἔχῃ μίαν πολιτικὴν μετὰ δύο ὑποδιαιρέσεων· τὴν πολιτικὴν τῆς στρατιωτικῆς μορφώσεως καὶ τὴν τῆς ἐπαναστάσεως, αἵτινες ν' ἀναπτύσσωνται ταυτοχρόνως, ἡ δὲ βουλγαρικὴ Κυβέρνησις δέον νὰ ὑποστηρίζῃ, μυστικῶς καὶ ἀναλλοιώτως, τὴν πολιτικὴν ταύτην.**

»Ὡς ἐκ περισσοῦ θὰ σημειώσωμεν ὅτι αἱ δύο αὗται ὑποδιαιρέσεις δὲν ἐξαιροῦσι καὶ ἕτερόν τι. **Ὅταν ἔθνος τι ἐπαναστατήσῃ, μίαν μόνον σκέψιν ἔχει: τὴν καταστροφὴν, ἀφίνον τὸ ἐκπολιτιστικὸν ἔργον ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ.** Τὸ ἔθνος ὅπερ ἤθελε διασπάσῃ τὰς σκέψεις καὶ ὁρμάς του, δὲν ἐπιτυγχάνει εἴς τε τὸ ἐκπολιτιστικὸν καὶ εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν μέρος.

»**Ἡμεῖς οἱ Βούλγαροι, —ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Ραδοσλαύωφ—ἓν μόνον ἰδεῶδες δέον νὰ ἔχωμεν· τὴν ἕνωσιν ἁπάντων τῶν Βουλγάρων. Ἄνευ τοῦ ἰδεώδους τούτου δὲν δυνάμεθα νὰ ζήσωμεν.** Διατί ἐξοδεύομεν τοιαῦτα ὑπέρογκα ποσὰ ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ; Εἴμεθα ἀσφαλεῖς ἀπὸ μέρους τῆς Σερβίας καὶ Ρουμανίας, οἵτινες οὐδέποτε θέλουσιν ἐπιτεθῇ καθ' ἡμῶν. Πραγματικῶς ὁ στρατὸς ἔχει λόγον ὑπάρξεως μόνον ὅταν ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Τουρκίας, ὅπερ μιᾷ τῶν ἡμερῶν δέον ἐξάπαντος νὰ γίνῃ. Μόνον μετὰ τὴν ἕνωσιν τῆς Μακεδονίας δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ ζῶμεν ὡς ἐλεύθερον κράτος. Ἄλλως δὲν ἔχει λόγον ἡ ὕπαρξις ἡμῶν. Σημαίνει, ἐρωτᾷ ὁ συνεργάτης, ὅτι, ἡμεῖς εἴσθε ἐναντίον τῆς αὐτονομίας τῆς Τοπαρχίας ταύτης.

»**Ἡ αὐτονομία εἶνε μόνον μία μετάβασις πρὸς τὴν ἕνωσιν, ἀπαντᾷ ὁ Ραδοσλαύωφ. Ὅπως ἡ Ρωμυλία οὕτω καὶ ἡ Μακεδονία θὰ ἑνωθῇ.** Οἱ Βούλγαροι τῆς Μακεδονίας δὲν συγχωνεύονται τόσον εὐκόλως, ὡς οἱ Βούλγαροι τοῦ Πιρὼτ καὶ τῆς Νύσσης, καὶ ἡ δύναμις ἥτις ἤθελε καταπίῃ τὴν Μακεδονίαν, θὰ ξεσχίσῃ τὸν λαιμόν της μὲ τὸ κόκκαλον.

»Πῶς πρέπει νὰ διευθύνηται ἡ συνιστωμένη ὑφ' ὑμῶν πολιτικὴ, ἐρωτᾷ ὁ συνεργάτης τῆς ἐφημερίδος «Δνέβνικ» καὶ ὁ κ. Ραδοσλακωφ ἀπεκρίθη εἶνε ἀνάγκη ὅπως ἡ πολιτικὴ αὕτη διευθύνεται μυστικῶς σιωπηρῶς καὶ μόνον ἔργα καὶ πάλιν ἔργα ἄνευ λόγων. . . . ».

Ἐν τῇ «Δνέβνικ» καταχωρίζεται συνέντευξις ἑνὸς τῶν συντακτῶν αὐτῆς μετὰ τοῦ γνωστοῦ γηραιοῦ Βουλγάρου πολιτικοῦ Τζάγκωφ εἰπόντος, μεταξὺ ἄλλων, τὰ ἑξῆς:

»Τὸ θλιβερὸν γεγονὸς τῆς τύχης τοῦ Σαράφωφ καὶ Γκαρβάνωφ μὲ συνεκίνησε βαθύτατα, ἀλλ' οὐδαμῶς μὲ ἐξέπληξε, καθόσον ἀποτελεῖ μόνον ἓν ἐπὶ πλέον σύμπτωμα τῆς παρὰ τῷ ἡμετέρῳ ἔθνει κρατούσης γενικῆς συγχύσεως, τὴν ὁποίαν προύκάλεσεν ἡ κοινωνικὴ σῆψις ἡ δημιουργηθεῖσα ὑπὸ ἀσυνειδήτου κυβερνήσεως. **Διότι, ποῦ τοῦ κόσμου ἀπαντᾶ ἄλλη Κυβέρνησις δαπανῶσα ἐτησίως, ἔστω καὶ ἓν ἑκατομμύριον μόνον φράγκων, ὅπως ὑποθάλπῃ δι' αὐτῶν, ἐντὸς ἑτέρου Κράτους, διαρκῆ ἐπαναστατικὸν ὀργασμόν;** Πόσα ὅμως ποσὰ ἐκ τοῦ χρήματος τοῦ φορολογουμένου λαοῦ μας δαπανῶνται διὰ τὴν μακεδονικὴν ὑπόθεσιν; Διατί δὲ οἱ Κυβερνῆται μας περιφρονοῦσι τόσον ἐπιπολαίως πάσας τὰς ἀρχὰς τοῦ διεθνοῦς δικαίου καὶ αὐτῆς τῆς εὐπρεπείας; **Διὰ νὰ δύνανται ἀπαντῶ, νὰ κλέπτωσι καὶ νὰ πλουτῶσιν ἐκ τοῦ δημοσίου χρήματος. . . . .**

»Τοιουτοτρόπως ἡ γενικὴ διαφθορὰ ἐκυρίευσεν σύμπαν τὸ ἔθνος μας. Τὸ σεσηπὸς μακεδονικὸν μῆλον ἐδηλητηρίασε καὶ τὰ ὑγιᾶ βουλγαρικά. **Ἡ μακεδονικὴ πολιτικὴ μας χρησιμεύει ἁπλῶς εἰς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐγωϊστικῶν συμφερόντων ὀλίγων προσώπων. Τούτου ἕνεκεν εἶνε ἀδύνατον νὰ θριαμβεύσῃ ποτέ». . . .**

Σ.Σ.Ε.Α. Μὴ δυνάμενοι ἐλλείψει χώρου νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν τὴν πληθὺν τῶν παρεμφερῶν ταῖς ἀνωτέρω ἀποκαλύψεων τῶν βουλγαρικῶν ἐφημερίδων, περιοριζόμεθα εἰς ἁπλῆν παραπομπὴν εἰς ταύτας οἷον: εἰς τὴν «Βετσέρνα Πόστα» τῆς 19 Ὀκτωβρίου, καταχωρίζουσαν μακρὰν ἀνταπόκρισιν τοῦ ἐκ Σκοπείων ἀνταποκριτοῦ της. ἀναγράφουσαν, λεπτομερῶς καὶ ὀνομαστὶ, τὰς κατ' αὐτῶν τούτων τῶν Βουλγάρων πανοειδεῖς ληστρικὰς βιαιοπραγίας τῶν λυμαινομένων τὴν Μακεδονίαν βουλγαρικῶν συμμοριῶν.

Περὶ δὲ τῆς φανερᾶς συμπράξεως καὶ ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν συμμοριῶν τούτων καὶ τῆς βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, παραπέμπομεν εἰς τὰς βουλγαρικὰς ἐφημερίδας «Μὶρ» τῆς 24 Νοεμβρίου, Γραδδάνιν τῆς 30 Νοεμβρίου, «Καμπάνα» τῆς 3 Δεκεμβρίου, «Γραδδάνιν» τῆς 3 ἐπίσης Δεκεμβρίου κτλ. κτλ.

ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΙΑΙ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Καστορίας, βουλγαρικὴ συμμορία, εἰσελάσασα εἰς τὸ χωρίον Τσερέσνιτσα, κατεκρεούργησε τέσσαρας ἄνδρας καὶ τρεῖς γυναῖκας.

Δεκαμελὴς βουλγαρικὴ συμμορία ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν Πέτρε, πλησιάσασα τῇ 8 Δεκεμβρίου εἰς τὸ χωρίον Πόλτσιστα τοῦ τμήματος Μοριχόβου τῆς ἐπαρχίας Μοναστηρίου, ἐφόνευσε δύο ὀρθοδόξους χωρικούς.

Τῇ 1 Δεκεμβρίου, Βούλγαροι ληστανταρται, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ κομιτατζῆ Σπύρου, ἀπεπειράθησαν νὰ ἐμπρήσωσι τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ὀρθοδόξου χωρίου Βαλεντόβου, ῥίψαντες ἐντὸς

αὐτῆς διὰ τῶν θρανσθέντων παραθυροφύλλων παντοίας ἐμπρηστικὰς ὕλας. Εὐτυχῶς οἱ κάτοικοι, προσδραμόντες ἐγκαίρως, κατώρθωσαν νὰ καταστείλωσι τὸ πῦρ.

Παρὰ τὸ χωρίον Μακρίοβον τῆς ἐπαρχίας Στρωμνίτσης, Βούλγαροι λησταντάρται ἐφόνευσαν, κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, τὸν ὀρθόδοξον χωρικὸν Βασίλειον.

Ἐπίσης ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν αὐτῶν λησταντάρτων καὶ ὁ ἐκ τοῦ χωρίου Μόκρινα τῆς αὐτῆς ὑποδιοικήσεως Στρωμνίτσης ὀρθόδοξος ποιμὴν Γεώργιος, διατελῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὀρθοδόξου προκρίτου Ἀναστασίου Γκόνη.

Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, Βούλγαροι λησταντάρται ἐφόνευσαν, παρὰ τὸ χωρίον τῶν Γενιτσῶν Μπαλίτζα, τὸν μωαμεθανὸν Ριφαάτ, υἱὸν τοῦ σούμπαση τοῦ χωρίου Ἀρὶφ ἀγᾶ.

Ἐπίσης Βούλγαροι λησταντάρται ἐδολοφόνησαν ἕτερον μωαμεθανὸν παρὰ τὸ χωρίον Κουμλὶν, παρὰ τὰς Σέρρας ἕτερον, ὀνόματι Ὀμὲρ Ἰσκενδὲρ, παρὰ τὸ χωρίον Κ̔ουπκ̔οϊ τῆς ὑποδιοικήσεως Ζίχνης, καὶ ἑτέρους τρεῖς παρὰ τὸ χωρίον Ἰστὶπ, οὓς καὶ φρικωδῶς ἠκρωτηρίασαν.

Τὴν 12 Δεκεμβρίου, ἠθωώθη ὑπὸ τοῦ ἐκτάκτου δικαστηρίου, ὁ ἐκ Σερρῶν ὀρθόδοξος Ἰωάννης Ἀντωνίου Ἀλευρᾶς, κατηγορούμενος διὰ τὸν φόνον τῶν ἐκ Βροντοὺς Βουλγάρων Νικόλα Τανὰς καὶ Πέτρε Γ̔οβάν.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΣΑΡΚΩΣΕΩΣ

> Ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος». (Πρὸς Φιλιπ. β' 6—8).

Ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Υἱοῦ καὶ λόγου τοῦ Θεοῦ ἐκ παρθένου ἁγνῆς εἶναι ἀναντιρρήτως μυστήριον ἀπρόσιτον εἰς τὴν ἔρευναν καὶ τὴν πεπερασμένην καὶ περιωρισμένην κρίσιν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀποτελεῖ ἓν ἐκ τῶν θεμελιωδῶν δογμάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐν τῇ ματαιοφροσύνῃ, τῷ ἐγωϊσμῷ καὶ τῇ ἀτελείᾳ αὐτῶν μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοῶσι τὰ τῆς θείας οἰκονομίας σχέδια ναυαγοῦσιν εἰς τὰς σκέψεις καὶ ἰδέας αὐτῶν. Πολλοὶ μακρὰν τῆς τελείας σοφίας τοῦ θεοπνεύστου ἁγίου Εὐαγγελίου διατελοῦντες δὲν δύνανται νὰ συμβιβάσωσι τὴν φάτνην τῶν ἀλόγων καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, τὸ σκοτεινὸν σπήλαιον καὶ τὸν θρόνον τοῦ Οὐρανοῦ, τὰ πενιχρὰ σπάργανα καὶ τὸν βασιλέα τῶν βασιλευόντων καὶ τὸν Κύριον τῶν κυρίων· ἀλλ' ἀκριβῶς καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς κατάρας ἐφάνη ἡ παμμεγίστη φιλανθρωπία τοῦ ἀπειραγάθου Θεοῦ, ὅστις ἑκουσίως ἐταπεινώθη γενόμενος ὑπήκοος θανάτου, θανάτου δὲ Σταυροῦ, ἵνα ἐν τῇ φαινομενικῇ ἀδυναμίᾳ καταργήσῃ ἄνευ ὑλικῶν ὅπλων καὶ στρατευμάτων τὸ κράτος τοῦ ὑπερηφάνου καὶ ἀντιχρίστου ἐχθροῦ τοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου διαβόλου καὶ διὰ τῆς τοιαύτης ταπεινώσεως ἀνυψωθῇ ὡς Θεάνθρωπος λυτρωτὴς καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Χάριν τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας ὁ Δημιουργὸς τῶν ἁπάντων καὶ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων—ὁ Ὤν, ὁ Ἦν καὶ ὁ Ἐρχόμενος γεννᾶται ἐν μέσῳ βαθείας καὶ ἀθορύβου νυκτὸς ἐν μιᾷ ἀποκέντρῳ γωνίᾳ τῆς Βηθλεέμ. Οὔτε κρότος τηλεβόλων ἠκούσθη ἀναγγέλλων τὴν κοσμοσωτήριον γέννησιν Αὐτοῦ, οὔτε σύρματα τηλεγραφικὰ ἐτέθησαν εἰς κίνησιν ἵνα ἐξαγγείλωσι τὸν τόκον τοῦ Υἱοῦ τοῦ παμβασιλέως, ὡς συμβαίνει εἰς τὰς γεννήσεις τῶν θνητῶν βασιλοπαίδων τῆς γῆς. Τρεῖς μόνον ἄγνωστοι μάγοι καὶ ὀλίγοι ποιμένες εὐαγγελίζονται ἄνωθεν τοῦτο τὸ κοσμοϊστορικὸν γεγονὸς καὶ ἔρχονται εἰς προσκύνησιν, καὶ τίποτε περιπλέον.

Καὶ ὅμως τὸ ἐν μορφῇ δούλου ἐν φάτνῃ κείμενον θειότατον βρέφος ἔμελλε νὰ γείνῃ φῶς τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου κατακειμένοις, ὁδηγὸς τοῖς πλανωμένοις καὶ ἐσκοτισμένοις, παρήγορος τοῖς πάσχουσι καὶ πᾶσι τοῖς παρακεκρουσμένοις τὰς φρένας ψυχίατρος τέλειος καὶ μοναδικώτατος, καὶ λυτρωτὴς καὶ ἐλευθερωτὴς πάντων τῶν ἐθνῶν.

Αὐτὸς ἦτο ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο. Αὐτὸς ἦτο καὶ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ὁ ἐν φάτνῃ ἀφανῶς καὶ ἀθορύβως γεννηθεὶς ἔμελλε νὰ ὑψωθῇ τοσοῦτον, ὥστε νὰ καταστῇ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης πίστεως καὶ λατρείας ἁπασῶν τῶν φυλῶν τῆς γῆς καὶ τὸ πάντιμον ὄνομά του νὰ εἶνε τὸ μόνον λατρευόμενον καὶ κυριαρχοῦν ὄνομα, εἰς σύμπαντα τὸν πεπολιτισμένον κόσμον. Περὶ τοῦ ἁγιωτάτου τούτου βρέφους ὁμιλοῦσιν οἱ ἀληθεῖς σοφοὶ

καὶ οἱ ἀληθεῖς ἐπιστήμονες· καὶ οἱ ταπεινοὶ, καὶ οἱ ἀγαθοὶ, οἱ δίκαιοι, οἱ χρηστοὶ, οἱ εὐθεῖς καὶ ἁπαξάπαντες οἱ ἀληθινοὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ τὸ ὄνομά Του ἔχουσιν ἀδιαλείπτως εἰς τὸ στόμα. Τὸ προσκυνοῦσιν αὐτοκράτορες καὶ βασιλεῖς, μεγιστᾶνες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ταπεινοὶ καὶ ὑψηλοὶ, λαοὶ καὶ ἔθνη, φυλαὶ καὶ γλῶσσαι, χιλιάδες χιλιάδων καὶ ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων ἀνὰ σύμπασαν τὴν ὑφήλιον. Ὁ ἑκατόνταρχος Τὸ ἀνωμολόγησε Θεὸν Ἀληθινόν. Ἑξακόσια δὲ περίπου ἑκατομμύρια Τὸ λατρεύουσιν ὡς Κύριον Καὶ τὸ ψυχοσωτήριον Ἱερὸν Εὐαγγέλιόν Του εἰς χιλιάδας γλωσσῶν μετεφράσθη διαδιδόμενον ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι δυσμῶν, ἀπὸ πόλου εἰς πόλον. Πρὸ τῆς γεννήσεως Αὐτοῦ τοῦ παναγίου βρέφους ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας ἐτῶν οἱ θεόφρονες πατριάρχαι καὶ οἱ θεόπνευστοι καὶ προσημάντορες προφῆται, οἱ θεοσεβεῖς σοφοὶ καὶ οἱ μάντεις, τὰ Σιβυλλιακὰ βιβλία καὶ τὰ ἱερὰ βιβλία τῶν Ἁγ. Γραφῶν, τὰ χρηστήρια καὶ τὰ μαντεῖα ὡμίλησαν περὶ Αὐτοῦ. Καὶ ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα Τὸν ἀνέμενεν ὡς μέγαν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτήν.

Ὅθεν ἂς κλίνωμεν ταπεινοφρόνως τό γε νῦν καὶ ἡμεῖς οἱ καλούμενοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ καὶ ἂς προσκυνήσωμεν εὐσεβάστως μετὰ τῶν μακαρίων μάγων τὸ ἱερώτατον καὶ θεῖον βρέφος τῆς Βηθλεὲμ, διότι τὸ βρέφος τοῦτο εἶνε Σωτὴρ καὶ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν.

ΞΕΝΟΦΩΝ Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ (ἰατρὸς)

ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΒΕΛΟΣΤΟΚ

ΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΑ

Τῇ Αὐτοῦ παναγιότητι τῷ παναγιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Κων]πόλεως καὶ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ Ἰωακεὶμ τῷ Γ΄ ὁ προϊστάμενος τῆς μονῆς Σουπράσλης ἐπίσκοπος Βελοστὸκ Βλαδίμηρος μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἐν Κυρίῳ χαίρειν.

Ἀναδεξάμενος ὑπὸ τὴν πνευματικήν μου καθηγεσίαν τὴν ἀρχαίαν μονὴν Σουπράσλης, ἱδρυθεῖσαν πρὸ 400 ἐτῶν ἐν τῷ μεταχμίῳ τῆς κατοικίας δύο μεγάλων κλάδων τῆς σλαυϊκῆς φυλῆς, ἐν μέρει, ὅπου ὥσπερ κρίκοι περιεπλάκησαν πρὸς ἄλληλα τὰ δύο θεμελιώδη ρεύματα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, τὸ ἐξ Ἀνατολῶν δηλ. διὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς Ρωσσίας, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς Δύσεως διὰ τῆς Ρώμης καὶ τῆς Πολωνίας, κατὰ τὴν εὔσημον ταύτην ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κων]πόλεως καὶ μεγάλου οἰκουμενικοῦ διδασκάλου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου αἴρων ἐν δεήσεσι τὰς χεῖρας στρέφω τὸ ὄμμα πρὸς τὴν Ἀνατολὴν καὶ τελῶν, πρώτην ἴσως φορὰν ἀπ' αἰώνων ἐν ταῖς χώραις ταύταις ἑλληνικὴν λειτουργίαν, μνημονεύω κατ' αὐτὴν εἰς ἐπήκοον τοῦ ποιμνίου μου τοῦ ὀνόματος τῆς ὑμετέρας Παναγιότητος, ὀνόματος προσφιλοῦς ἡμῖν οὐ μόνον διὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ φέροντος αὐτὸ καὶ τὴν σημασίαν τοῦ διαδόχου τοῦ νῦν μακαριζομένου ἱεράρχου Ἰωάννου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἰδιαίτερον τόν δε λόγον, ὅτι ἡ μονὴ ἡμῶν κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς, ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν πίστεως, διετέλει ἐν στενῇ ἐπικοινωνίᾳ πρὸς τοὺς οἰκουμενικοὺς πατριάρχας. Τὴν ἵδρυσιν αὐτῆς εὐλόγησεν ὁ πατριάρχης Ἰωακεὶμ ὁ Α΄ διὰ γράμματος ἀπὸ τοῦ 1505 ἔτους, κατὰ Ἰούλιον δὲ τοῦ ἔτους 1589 ἐπεσκέψατο αὐτὴν ὁ πατριάρχης Ἱερεμίας ὁ Β΄ ὅστις καὶ κατέλιπεν ὡς δῶρον αὐτῇ πολύτιμον μίτραν, μέχαι τοῦδε διαφυλαχθεῖσαν.

Νῦν, ὅτε μετὰ διακοπὴν δύο αἰώνων ἐκ νέου διαθερμαίνεται ἐνταῦθα τὸ πῦρ τῆς χριστιανικῆς γνώσεως ἀπὸ τῶν ἐξ Ἀνατολῆς πηγῶν, ἐν ἡμέρᾳ ὁπότε, καθὼς κατὰ τὴν λαμπροφόρον νύκτα τῆς Ἀναστάσεως. αἱ καρδίαι ἡμῶν πεπλάτυνται καὶ τὸ στόμα ἠνέῳκται εἰς δοξολογίαν τοῦ περιωνύμου ἀρχιεπισκόπου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοσούτῳ μᾶλλον εὔκαιρον καὶ ἐπάναγκές ἐστιν ἵνα ἐπιμαρτυρηθῇ ἡ ἑνότης τῆς πίστεως καὶ ἡ διαδοχὴ τῆς παραδόσεως ἀπὸ τῆς καθέδρας τοῦ ἐξόχου τούτου φωστῆρος τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ὅσῳ τὰ χρυσᾶ ρεῖθρα αὐτοῦ πειρᾶται ἵνα χρησιμοποιήσῃ ὑπὲρ τῶν σκοπῶν αὐτοῦ οὐ μόνον τὸ καθ' ἡμῶν ἐρχόμενον ρεῦμα τοῦ καθολικισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπὸ τῆς δύσεως ὡσαύτως, τοῦ συμβόλου τούτου τοῦ σκότους, ἐπερχόμενον κῦμα τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Λάμπε τοίνυν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ σου θρόνου, ὦ μεγάλε τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἱεράρχα καὶ ἐπάξιε διάδοχε τῆς καθέδρας τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ ἐπὶ πλεῖστα καὶ πλεῖστα ἔτη κόσμει τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον

Φέγγε ὡς φωτεινὴ ἠὼς κατὰ τὴν οἰκείαν ἡμῖν τῷ πνεύματι Ἀνατολὴν, καὶ δὴ τοσούτῳ μᾶλλον φαεινῶς, ὅσῳ ἰσχυρότερον συμπυκνοῦται τὸ πρὸ τοῦ λυκαυγοῦς σκότος τῆς ἐγγιζούσης πρωΐας. Ῥῖψον δὲ ἔστω καὶ ἅπαξ ἐνταῦθα εὐθεῖαν ἀκτῖνα φωτὸς ὡς ἐχέγγυον τῆς κοινωνίας τῆς εἰρήνης καὶ τῆς πνευματικῆς προκοπῆς καὶ κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν προκατόχων Σου φώτισον καὶ στήριξον ἡμᾶς διὰ γραφῆς, δι' εὐχῆς καὶ τῆς εὐλογίας Σου.

Ὁ προϊστάμενος τῆς ἐν Σουπράσλῃ πρωτοβαθμίου μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

ἐπίσκοπος Βελοστὸκ ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΣ.

Ὁ προϊστάμενος (ἢ ἀντιπρόσωπος τοῦ προϊσταμένου (

ἱερομόναχος ΑΒΡΑΑΜΙΟΣ.

Ἐν Σουπράσλῃ, τοῦ κυβερνείου Γρόδνου, τῆς διοικήσεως Βελοστὸκ, 13 νοεμβρίου 1907.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Π.Ιω. 726918
1948